

**IV WIECZORY MUZYCZNE
U ŚW. ANDRZEJA BOBOLI
SOPOT 2015 (lipiec/sierpień)**

PROGRAM

ROK ŻYCIA KONSEKROWANEGO

ROK JANA PAWŁA II

Rok JANA DŁUGOSZA

ROK TEATRU POLSKIEGO

**71 ROCZNICA POWSTANIA
WARSZAWSKIEGO**

Parafia pw. św. Andrzeja Boboli
Sopot, ul. Powstańców Warszawy 15

NAD FESTIWALEM HONOROWY PATRONAT OBJĘLI:

ARCYBISKUP DIECEZJI GDAŃSKIEJ SŁAWOJ LESZEK GŁÓDŹ

MARSZAŁEK WOJ. POMORSKIEGO MIECZYSŁAW STRUK

PREZYDENT MIASTA SOPOTU JACEK KARNOWSKI

Organizerzy: Parafia pod wezwaniem św. Andrzeja Boboli w Sopocie
Duo Sopot – Anna Sawicka, Elżbieta Rosińska i Anna Mikolą

Projekt plakatu: Tomasz Plata-Przechlewski

Patronat prasowy: Gość Niedzielny

ŚWIĘTY ANDRZEJ BOBOLA – PATRON POLSKI cz. I

„IV Wieczory Muzyczne u św. Andrzeja Boboli Sopot 2015” to letni festiwal muzyki i poezji, który wzbogaca kulturalną ofertę letniej stolicy Polski. Wydarzenie to obfituje w liczne prawykonania nowych kompozycji, prezentuje ciekawych wykonawców. Patron festiwalu to jedna z najciekawszych postaci świętych polskiego Kościoła Katolickiego. Autor jednego z najważniejszych tekstów – Ślubów Kazimierzowskich. Wielki pielgrzym po ziemiach polskich, ukraińskich, białoruskich i litewskich, a jego zachowane ciało doznało kultu na Kremlu od prawosławnych chrześcijan. Patron Polski i Ziemi Kresowych to jednocześnie zobowiązanie dla organizatorów festiwalu, aby przypominać i uczcić ważne wydarzenia z naszej historii. Zawsze staramy się oddać hołd ofiarom II wojny światowej, poległym na Kresach w Ponarach, na Ziemi Wołyńskiej, w Zbrodni Katyńskiej, Syberii, obozach koncentracyjnych, w Piaśnicy...

Historia św. Andrzeja Boboli to nie tylko historia życia szlachcica, Jezuita, niestrudzonego misjonarza Kresów, ale też niezwykła historia objawień, które, jak docierają pewne informacje do wspólnot katolickich, nie zakończyły się pod koniec lat 80-tych XX wieku na ks. Józefie Niżniku i ustanowieniu Sanktuarium w Strachocinie, miejscu urodzenia świętego. Odpowiedzią w tym roku na wezwanie do modlitwy za ojczyznę była Nowenna do Ducha św. rozpoczęta 16 maja 2015 r., w dniu św. Andrzeja Boboli zakończona 24 maja 2015 r. w dzień Zesłania Ducha św.

Św. Andrzej Bobola to święty, który ukazuje się osobom duchownym, konsekrowanym. Pierwszym był Rektor Kolegium Jezuitów w Pińsku o. Marcin Godebski, a święty w zamian za odnalezienie trumny obiecał opiekę w czasie działań wojennych III wojny północnej.

„Był rok 1702. Zawierucha wojny północnej zagroziła Pińskowi. Świątobliwy rektor Marcin Godebski rozpoczął poszukiwania patrona, któremu chciał powierzyć opiekę nad pińskim Kolegium Jezuitów. W niedzielny wieczór 16 kwietnia ukazał mu się nieznany jezuita o budzącej sympatii świdlistej twarzy. »Szukasz patrona, który ochroni Kolegium? Masz przecież mnie. Jestem twoim współbratem. Andrzejem Bobolą, zabitym przez Kozaków w obronie wiary. Odszukaj moje ciało. Bożą wolą jest bowiem, żebyś oddzielił mnie od innych« – powiedział duch.

Ks. Godebski polecił odszukać trumnę. Nie było to łatwe. Przez dwa dni bezskutecznie przetrząsano wilgotne czeluscie kościelnej krypty. Wśród rozpadających się trumien nie było trumny Boboli. Drugiego dnia wieczorem Andrzej Bobola objawił się zakrystianinowi Prokopowi Łukaszewiczowi, instruując go dokładnie, gdzie znajduje się miejsce pochówku. Trzeciego dnia udało się wskazane miejsce i po kilku zaledwie sztachach topatą odstonięto tabliczkę z nazwiskiem Boboli. Po otwarciu trumny oczom zgromadzonych ukazało się zmaltretowane ciało męczennika. Rektor rozpoznał w zmarłym osobę, która nawiedziła go nocą. Mimo wielu lat przechowywania w wilgotnej krypcie, ciało jezuita było takie jak w chwili śmierci a krew nadal czerwona. Uznano to za cud. Złożono je w krypcie i od tej pory przed męczennikiem modliły się rze-

sze ludzi. Kolegium i miasto otrzymało swojego patrona. Kult Andrzeja Boboli rósł lawinowo. Wypraszano za jego wstawiennictwem wiele łask. Rozpoczęto starania o beatyfikację. Przerwały je robiory i kasata zakonu jezuitów."

Drugie ukazanie się św. Andrzeja Boboli doprowadziło do ogłoszenia go przez Stolicę Apostolską błogosławionym w 1853 r.

„W wileńskim klasztorze w 1819 r. przebywał dominikanin o. Alojzy Korzeniewski, fizyk i kaznodzieja, prześladowany przez carskie władze. Pewnego dnia w wieczornej modlitwie zwracał się on do Andrzeja Boboli, zawierając mu sprawę niepodległości Polski. Właśnie miał kłaść się spać, gdy ujrzał przed sobą jezuitę, do którego przed chwilą się zwrócił. Duch Boboli kazał mu otworzyć okno. Korzeniewski zrobił to i zamiast klasztornego wirydarza ujrzał rozległą równinę. Tajemniczy gość wyjaśnił mu, że to ziemia pińska, na której został zamęczony za wiarę. Zdziwiony dominikanin ujrzał następnie wojnę, podczas której wiele narodów walczyło przeciw sobie z niespotykaną zawziętością. »Gdy wojna, której masz obraz przed sobą, zakończy się pokojem, Polska zostanie odbudowana i ja zostanę uznany jej głównym patronem« – wyjaśnił duch.

W 1826 r. wznowiono proces beatyfikacyjny Boboli. Spośród setek nadzwyczajnych łask wybrano trzy ewidentne cuda, za cud uznano również niewytumacząny doskonały stan zwłok męczennika. W 1853 r. Pius IX wpisał męczennika w poczet błogosławionych.

Po beatyfikacji kult jezuity ponownie się ożywił. W 1920 r. – w obliczu sowieckiego zagrożenia relikwię ręki bł. Andrzeja obnoszono w procesji po ulicach Warszawy, błagając jego, Matkę Bożą i bł. Władysława z Gielniowa o ratunek. I cud się zdarzył – „Cud nad Wisłą”, który odmienił losy wojny.

CEGŁA I „HIGIENICZNA WYSTAWA”

Ciało męczennika znajdowało się wówczas w Połocku, przewiezione tam z Pińska w obawie przed zniszczeniem zwłok przez prawosławnych bazylianów. Kult Błogosławionego szerzył się jednak także wśród wyznawców prawosławia. By zahamować tę tendencję, w 1886 r. władze carskie wystąpiły do Połocka specjalną komisję, która miała za zadanie usunąć relikwie. Kiedy jednemu z „komisarzy”, dowcipkującemu na temat „polskich metod wyrabiania świętych”, spadła na głowę cegła, ciało męczennika zostawiono w spokoju. Kolejną komisję – w 1922 r. – wysłali do Połocka bolszewicy. Tym razem jej zadaniem było zbadanie i potwierdzenie „religijnego oszukaństwa”. Bolszewicy wyjęli ciało z trumny i cisnęli nim o ziemię. Ku ich zdziwieniu zwłoki nie rozsypały się. Miesiąc później bolszewicy porwali ciało i zawieźli je do Moskwy. Ukrzyto je w magazynie gmachu Higienicznej Wystawy Ludowego Komisariatu Zdrowia. „Wykupili” je dyplomaci watykańscy w zamian za dostawy zboża dla głodujących Rosjan. (Henryk Bejda „Św. Andrzej Bobola”, Adonai.pl)

Autorom pierwszego filmu dokumentalnego o św. Andrzeju Boboli z 2000 r. „Terrysta od Pana Boga”, z ojcem Zdzisławem Pałubickim w roli św. Andrzeja Boboli (<http://www.milosierdzie.info.pl/duszochwat-english-version.html>)

udało się dotrzeć do wnuków mieszkańców Moskwy, którzy na „Wystawie Higienicznej” oddawali pokłony zachowanym i eksponowanym relikwiom świętego. Dziś w roku 2015 wydawnictwo Saletynów wydało kolejną publikację o Patronie Polski – bogato ilustrowany album i nowy film o życiu św. Andrzeja Boboli.

DZIEŃ PAMIĘCI MĘCZEŃSTWA KRESOWIAN

Krwawa niedziela na Wołyniu – 11 lipca 1943 roku, punkt kulminacyjny rzezi wołyńskiej, akcja masowej eksterminacji polskiej ludności cywilnej na Wołyńiu przez Organizację Ukraińskich Nacjonalistów Stepana Bandery (OUN-B), Ukrainską Powstańczą Armię (UPA) oraz ukraińską ludność cywilną. Tego dnia zaatakowano w 99 miejscowościach, głównie w powiatach włodzimierskim i horochowskim. W następnych dniach masakry były kontynuowane.

Ponary – obecnie dzielnica Wilna, w pierwszej połowie XX w. podwileńska miejscowości, uznawana przez mieszkańców miasta za ustronne, ciche letnisko – to miejsce szczególne, symbolizujące wielką tragedię i okrucieństwo. Przez lata spychane do niepamięci, przemilczane przez totalitarny reżim sowiecki, zapomniane przez naszych sąsiadów – Niemców i Litwinów.

Pierwszych egzekucji w Ponarach dokono 4 lipca 1941 r. Początkowo mordowało SS, potem litewski oddział Ypatingasis Būrys (pełna nazwa Vokiečių Saugumo policijos ir SD ypatingasis būrys – Specjalny Oddział SD i Policji Bezpieczeństwa). Z czasem otrzymał w wśród polskiej ludności pogardliwą nazwę „strzelców ponarskich” (rekrutowali się głównie z członków paramilitarnej organizacji nacjonalistycznej Lietuvos Szauliai Sajunga (Związek Strzelców Litewskich), której liczebność w 1940 r. osiągnęła 62 tysiące. 12 maja 1942 roku w Ponarach „strzelcy ponarscy” dokonali szczególnie bolesnej zbrodni – zamordowali wówczas dużą grupę polskiej młodzieży – konspiratorów głównie ze Związku Wolnych Polaków z Jankiem Mackiewiczem „Konradem” na czele. Mackiewicz był przewodniczącym Związku Wolnych Polaków. Aresztowany przez gestapo w październiku 1941 roku, osadzony w więzieniu na Łukiszkach, bity podczas trwającego ponad pół roku śledztwa wytrzymał wszystko, nie zdzierając nikogo, krzepiąc na duchu więzionych rówieśników. Ostatnie słowa, jakie przesłał w grypsie przed śmiercią, brzmiały niczym testament:

„Trzy znam ja prawdy, oto one: Ojczyzna, Naród, Chrystus Król,
Choć umęczone ciało skona, Sam duch zwycięży poświst kul”.

... Dzień 12 maja został uchwalony jako „Dzień Ponarski”.

Ponary to miejsce kaźni wielu narodowości. W latach 1941–1944 zginęło około 60–70 tys. Żydów. Zabijano Romów, Tatarów, Białorusinów. Wszyscy oni byli obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej. Ginęli Polacy, stanowiący po Żydach najliczniej eksterminowaną grupę narodowościową w Wilnie. Ich liczba także jest nieznana – zastrzelono w Ponarach nie mniej niż 20 tys., a niektóre dane mówią nawet o 25 tys., przy czym zabijano według góry ustalonych zasad – dobierano spośród polskich elit na podstawie list proskrypcyjnych przygotowanych przez Saugumę (Saugumo policja). W Ponarach rozstrzelano więc wielu

uczniów wileńskich gimnazjów, harcerzy, przedstawicieli inteligencji, w tym nauczycieli, księży, profesorów Uniwersytetu Stefana Batorego. Dokładna liczba zamordowanych nie była znana i zapewne nigdy już nie będzie.

Jesienią 1943 r. zaczęto zacierać ślady zbrodni. Wydobywano z dołów śmierci ciała, układano w wielowarstwowe stosy, które paliły się po 7–8 dni. Miedzy grudniem 1943 r. a kwietniem 1944 r. wydobyto i spalono blisko 70 tys. ciał. Zamaskowanie zbrodni odniósło częściowy sukces. Ze względu na brak szczątków nie można do dziś ustalić liczby ofiar. Badacze opierają się przede wszystkim na przypuszczeniach i częściowo zachowanej dokumentacji.

Rok Życia Konsekrowanego

Ogłoszony przez papieża Franciszka Rok Życia Konsekrowanego, obchodzony pod hasłem: „Ewangelia, proroctwo, nadzieja – życie konsekrowane w Kościele dzisiaj” rozpoczął się w pierwszą niedzielę Adwentu 2014 roku, a zakończy się z lutego 2016 roku.

Sobór Watykański II stwierdził, że choć stan życia konsekrowanego nie jest częścią hierarchicznej struktury Kościoła, to „należy on jednak nienaruszalnie do jego życia i świętości” (Lumen gentium, 44). Rzeczywiście, trudno wyobrazić sobie Kościół bez osób zakonnych, członków instytutów świeckich, konsekrowanych dziewic i wdów, bez ich modlitwy, ofiary i prowadzonych przez nich dzieł apostolskich: różnorodnych duszpasterstw, sanktuariorów, szkół, mediów, posługi kaznodziejskiej, rekolekcyjnej, służby chorym i ubogim. Historia pokazuje nam, że w sytuacjach kryzysu w Kościele Duch Święty powoływał do istnienia nowe charyzmaty zakonne, które przyczyniały się wydatnie do odnowy Kościoła.

Obecnie ok. 35 tys. Polaków i Polek prowadzi życie konsekrowane. Niewiele jest też krajów na świecie, gdzie nie pracowałyby osoby konsekrowane pochodzące z Polski.” (z Listu Episkopatu Polski)

UCHWAŁY SEJMU RP USTANAWIAJĄCE rok 2015 jako:

Rok Jana Pawła II

„W kwietniu 2015 roku będziemy przeżywać dziesiątą rocznicę i pierwszą rocznicę kanonizacji wielkiego Polaka, Ojca Świętego Jana Pawła II. Jego ogromne zasługi i zaangażowanie w proces odradzania się niepodległości naszej ojczyzny oraz ogromny wkład w propagowanie uniwersalnego przeszanienia o godności i prawach człowieka na zawsze pozostaną w naszej pamięci. Jego życie było świadectwem wiary dla milionów ludzi na całym świecie, a bolesne odejście zjednoczyło wszystkich Polaków niezależnie od wyznania i poglądów. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej postanawia ustanowić rok 2015 Rokiem św. Jana Pawła II w poczuciu moralnego obowiązku i głębokiego szacunku wobec postaci, która wywarła tak znaczący wpływ na losy nie tylko naszego narodu, ale i całego współczesnego świata. Niech motywem przewodnim wszelkich inicjatyw wzbogacających ten Rok będą słowa Jana Pawła II wypowiedziane przed laty na Jasnej Górze: „Czuwam – to znaczy także: czuję się odpowiedzialny za

to wielkie, wspólne dziedzictwo, któremu na imię Polska. To imię nas wszystkich określa. To imię nas wszystkich zobowiązuję ...”

ROK JANA DŁUGOSZA

„Z okazji 600. rocznicy urodzin Jana Długosza – wybitnego polskiego historyka, dyplomaty i duchownego, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej oddaje Mu hołd i czci Jego pamięć, ustanawiając rok 2015 Rokiem Jana Długosza. Jan Długosz, ojciec polskiej historiografii i heraldyki, stworzył największe dzieło opisujące dzieje państwa polskiego – »Roczniki, czyli Kroniki sławnego Królestwa Polskiego«. Jako uczestnik wielu poselstw na dworach państw europejskich opowiadał się za przyłączeniem ziem nadbałtyckich do Polski. Jan Długosz uważał historię za »mistrzynię życia«, która »naucza cnoty i drogę do niej wskazuje«. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przekonany o szczególnym znaczeniu dzieł biskupa Jana Długosza dla dziedzictwa kulturowego naszego kraju, ogłasza rok 2015 Rokiem Jana Długosza.”

ROK TEATRU POLSKIEGO

„W 250. rocznicę powołania Teatru Narodowego, a tym samym ustanowienia teatru publicznego w naszym kraju, Sejm Rzeczypospolitej Polskiej postanawia oddać hołd ludziom i instytucjom tworzącym polski teatr, który jest jednym z najważniejszych obszarów życia kulturalnego i społecznego. Powołanie Teatru Narodowego w 1765 roku stało się jednym z fundamentalnych wydarzeń ustanawiających system opieki państwa nad powszechnie dostępną kulturą. Akt ten stał się zarazem niepodważalnym świadectwem udziału Polski w procesie kształtowania nowoczesnej, demokratycznej Europy. Dziś bezpośrednimi spadkobiercami teatru powołanego przez króla Stanisława Augusta Poniatowskiego są Teatr Narodowy w Warszawie i Teatr Wielki – Opera Narodowa, które w roku 2015 będą świętować jubileusz 250-lecia istnienia. Spadkobiercami tej tradycji są także Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie oraz rozproszona po całym kraju sieć ponad stu teatrów – instytucji artystycznych – dotowanych ze środków publicznych. W ciągu 250 lat istnienia teatr publiczny w Polsce służył sztuce i społeczeństwu, podejmując dialog z tradycją, komentując otaczającą rzeczywistość oraz wytyczając nowe drogi rozwoju sztuki. Współcześnie jednym z symboli siły, magii i kreatywności teatru polskiego sięgającego po różnorodne środki wyrazu jest Tadeusz Kantor – malarz, grafik, inscenizator, reżyser, twórca niezapomnianych instalacji, happeningów i spektakli. Jego dorobek artystyczny stanowi przykład twórczości niezwykle silnie zakorzenionej w kulturze polskiej, która jest w stanie zachwycić odbiorców na całym świecie. Czcząc w roku 2015 250-lecie polskiego teatru nie sposób zapomnieć o 100. rocznicy urodzin Tadeusza Kantora i o jego dorobku. Sejm Rzeczypospolitej Polskiej ogłasza rok 2015 Rokiem Polskiego Teatru, w przekonaniu o jego wyjątkowej historii oraz roli, jaką odgrywa we współczesnym życiu naszego kraju.”

6 LIPCA PONIEDZIAŁEK GODZ. 19.00**KONCERT INAUGURACYJNY**

F. Sor – Fantasia op. 30

A. Barrios Mangore – Julia Florida

M. Castelnuovo-Tedesco – Tre Preludi Mediterranei op. 176

J. Turina – Fantasia Sevillana op. 29

M. Pasieczny – Homenaje a Manuel de Falla (Lamento, Cancion)

R. Dyens – Fuoco

WYKONAWCY: Monika Dżuła – gitara

13 LIPCA PONIEDZIAŁEK GODZ. 19.00**KONCERT PAMIĘCI MĘCZEŃSTWA KRESÓW**

T. Albinioni – Adagio

J. Offenbach – Adagio religioso na 2 wiolonczele

J. Massnet – Medytacja Thais

J.S. Bach – Ch. Gounod – Ave Maria

S. Lanzetti – Adagio

M. Czerniewicz – Miserere

WYKONAWCY: Jerzy Wujtewicz – wiolonczela, TRIO SOPOT: Małgorzata Skorupa – skrzypce, Elżbieta Rosińska – akordeon, Anna Sawicka – wiolonczela, Kamila Nehrebecka – prowadzenie

3 SIERPNIA PONIEDZIAŁEK GODZ. 19.00**KONCERT – 71 ROCZNICA POWSTANIA WARSZAWSKIEGO**

A. Stradella – Sinfonia na skrzypce i wiolonczelę

S. Wiechowicz – Walc nr 2

J. S. Bach – Allemande i Double z Partity h-moll na skrzypce solo

E. Ysayë – Allemande z IV sonaty na skrzypce solo

M. Ravel – Sonata na skrzypce i wiolonczelę

WYKONAWCY: Katarzyna Bąkowska – skrzypce, Anna Sawicka – wiolonczela

NOTKI BIOGRAFICZNE ARTYSTÓW

KATARZYNA BĄKOWSKA – ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną w Bydgoszczy w klasie prof. Henryka Keszkowskiego, studia podyplomowe u prof. Henryka Kowalskiego i Franco Gulli w Indiana University School of Music w Bloomington. Była stypendystką m.in. Fundacji Kościuszkowskiej oraz MkiS. Otrzymała wyróżnienie na Konkursie im. T. Wrońskiego, I miejsce i Grand Prix na I Międzynarodowym Konkursie Pedagogów Muzyki w Warszawie. Ukończyła również trzyletni staż kameralny u prof. Mai Nosowskiej. Koncertowała na licznych festiwalach w USA i w Polsce. Obecnie jest wykładowcą Akademii Muzycznej w Bydgoszczy i Szkoły Muzycznej II st. Bednarska w Warszawie. Koncertuje w kraju i USA, jest inicjatorem smyczkowych kursów w Kąsnej Dolnej, Drozdowie i Radziejowicach.

MONIKA DŽUŁA-RADKIEWICZ w 2008 r. ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. S. Moniuszki w Gdańsku w klasie gitary prof. Jana Paterka i st. wykł. Emilii Majewskiej. Brała udział w wielu konkursach w kraju i za granicą, m.in. w VI i VII Międzynarodowy Konkursie Gitarowym w Olsztynie (2009 – II miejsce, 2010 – I miejsce), IV Ogólnopolskim Konkursie Interpretacji Muzycznej w Krasiczynie (III miejsce), II Ogólnopolskim Konkursie Gitarowym w Lublinie (III miejsce), XIV Międzynarodowym Konkursie Gitarowym w Kutnej Horze, Czechy (IV miejsce). W ramach programu Erasmus studiowała u Roberta Brightmore'a w Guildhall School of Music and Drama w Londynie, brała także czynny udział w lekcjach prowadzonych przez takich mistrzów jak David Russell, Alexander Sergei Ramirez, Tadashi Sasaki, Fabio Zanon, Thomas Muller-Pering, Aniello Desiderio, Thomas Offermann, Alvaro Pierri, Marco Tamayo, Marcin Dylla, Roland Dyens. W 2015 roku obroniła pracę doktorską, pracuje jako asystentka prof. Jana Paterka oraz pedagog w klasie gitary w Zespole Szkół Muzycznych w Gdańsku Wrzeszczu.

ELŻBIETA ROSIŃSKA – absolwentka i profesor AM im. St. Moniuszki w Gdańsku w klasie akordeonu Józefa Madanowskiego. Dokonała kilkunastu prawykonań utworów m.in. K. Olczaka, M. Gordiejuka, K. Naklickiego, P. Słopeckiego, Z. Rycherta, J. Mądrawskiego. Koncertowała w wielu krajach europejskich. Prowadzi kursy i seminaria dla nauczycieli gry na akordeonie. Jest autorką artykułów poświęconych muzyce akordeonowej oraz książki *Polska literatura akordeonowa 1955–1996*. Prowadzi internetowy *Katalog Polskiej Muzyki Akordeonowej*. Organizuje Letnie kursy dla

młodych akordeonistów w Wejherowie – Kaszubskie Warsztaty Akordeonowe. Jest członkiem Duo Sopot i Trio Sopot.

ANNA SAWICKA – absolwentka AM w Gdańsku w klasie prof. Romana Suckiego. Studiowała również wiolonczelę barokową w Szkole Muzyki Dawnej w Genewie. Koncertmistrz orkiestry Opery Bałtyckiej, wieloletni wykładowca akademicki (doktorat), nauczyciel Szkoły Muzycznej II st. w Gdańsku-Wrzeszczu. Prowadzi ożywioną działalność koncertową, naukową i publicystyczną. Ma w repertuarze wszystkie dzieła Fr. Chopina z wiolonczelą oraz polską muzykę XIX i XX wieku. Koncertuje w Duo i Trio Sopot, występuje na licznych koncertach w kraju i za granicą (Włochy, Francja, Szwajcaria, USA). Jest organizatorem letnich „Wieczorów Muzycznych u św. Andrzeja Boboli” w Sopocie.

MAŁGORZATA SKORUPA – absolwentka i profesor AM w Gdańsku w klasie skrzypiec prof. Henryka Keszkowskiego. Doskonaliła swoje umiejętności na kursach w Polsce, Austrii, Niemczech i Węgrzech. Koncertuje jako solistka i kameralistka wraz z pianistą Andrzejem Siarkiewiczem i w Trio Sopot. Dokonała wielu prawykonań dzieł współczesnych kompozytorów, brała też udział w licznych nagraniach. Jest profesorem Akademii Muzycznej w Gdańsku i wykładowcą szkół muzycznych w Gdańskim i Gdyni. Jej uczniowie i studenci byli wielokrotnie laureatami konkursów skrzypcowych w Polsce i za granicą. Prowadzi również liczne seminaria, wykłady i kursy dla młodych adeptów gry skrzypcowej.

ZAPRASZAMY RÓWNIEŻ NA:

FESTIWAL MUZYKI SAKRALNEJ W SOPOCIE

28 CZERWCA 2015

Koncert Jubileuszowy (XV – lecie pracy artystycznej
Arkadiusza Wanata / XV – lecie Chóru Pro Anima)

W. A. Mozart - Msza Koronacyjna

(połączone sopockie chóry: Pro Anima, Continuo, goście), Cappella Gedanensis, Barbara Lewicka-Wójcik – sopran, Donata Zuliani – alt Piotr Kusiewicz – tenor, Robert Kaczorowski – bas,
Maja Zelesinska – dyrygent / Arkadiusz Wanat – dyrygent

5 LIPCA 2015

Perły muzyki sakralnej – solo i w duecie

Magdalena Witczak – sopran, Piotr Macalak – bas, Rafał Kłoczko
– akompaniament,

9 LIPCA 2015

Koncert uczniów szkoły muzycznej z Sankt Petersburga chór TUTTI,
dyr. Maria Archangielskaja
Zespół skrzypiec VIVA, dyr. Wiktoria Wierszinina, koncertmistrz: Wiktoria
Awdiuszkina

12 LIPCA 2015

Sopocki Chór Kameralny Continuo, dyr. Mariusz Mróz

2 SIERPNIA 2015

Mistrz i uczeń – prof. Bożena Harasimowicz
Klaudia Trzasko – sopran, Kasia Syguła – sopran, Anna Mikolon
– akompaniament

9 SIERPNIA 2015

Ze skarbcą muzyki sakralnej

Ewa Dorawa – sopran, Wojciech Grudnowski – tenor, Ewa Pralicz
– akompaniament

30 SIERPNIA 2015

Cantores Novienses

Żeński zespół kameralny, dyr. Eugenia Butyńska

6 WRZEŚNIA 2015

Chór Duc in altum, dyr. Przemysław Raczkowski CSsR

KONCERTY W CENTRUM EKUMENICZNYM SIÓST BRYGIDEK
GDAŃSK-OLIWA, UL. POLANKI 124 – DWÓR II

1 SIERPNIA 2015 GODZ. 17.00

W rocznicę wybuchu Powstania Warszawskiego
Katarzyna Bąkowska – skrzypce, Anna Sawicka – wiolonczela

5 WRZEŚNIA 2015 GODZ. 17.00

W 40 rocznicę śmierci Dymitra Szostakowicza
Dorota Całek – sopran Małgorzata Skorupa – skrzypce Anna Sawicka
– wiolonczela Anna Mikolon – fortepian

IV WIECZORY MUZYCZNE U ŚW. ANDRZEJA BOBOLI SOPOT 2015

POD PATRONATEM HONOROWYM J.E. KS. ABP. LESZKA SŁAWOJA GŁÓDZIA, MARSZAŁKA WOJ. POMORSKIEGO MIECZYSŁAWA STRUKA, PREZYDENTA M. SOPOTU JACKA KARNOWSKIEGO
Sopot, Kościół pw. św. Andrzeja Boboli ul. Powstańców Warszawy 15 vis a vis Sheratonu i Grand Hotelu

6 lipca godz. 19.00 KONCERT INAUGURACYJNY

Monika Dżuła – gitara

13 lipca godz. 19.00 KONCERT PAMIĘCI MĘCZEŃSTWA KRESÓW

TRIO SOPOT: Małgorzata Skorupa – skrzypce, Elżbieta Rosińska – akordeon,
Anna Sawicka – wiolonczela, Jerzy Wujtewicz – wiolonczela

3 sierpnia godz. 19.00 KONCERT – 71 ROCZNICA POWSTANIA WARSZAWSKIEGO

Katarzyna Bąkowska – skrzypce, Anna Pilipiec-Kawęcka (SzwaJcaria)
– recytacje

10 sierpnia godz. 19.00 WIECZÓR MUZYCZNO-POETYCKI

Anna Pilipiec-Kawęcka, Piotr Kawęcki (SzwaJcaria), **TRIO SOPOT**

17 sierpnia godz. 19.00 KONCERT KAMERALNY

GDAŃSKIE TRIO STROIKOWE: Marta Różańska – obój, Andrzej Wojciechowski
– klarnet, Mirosław Pachowicz – fagot

24 sierpnia godz. 19.00 KONCERT KAMERALNY

Malwina Mikołajczak-Lutrykowska – skrzypce, Krzysztof Lutrykowski
– akordeon

31 sierpnia godz. 19.00 KONCERT KAMERALNY

Magdalena Ochlik-Jankowska – fortepian, Piotr Jankowski – trąbka

7 września godz. 19.00 KONCERT FINAŁOWY

Dorota Całek – sopran, Krzysztof Bobrzecki – baryton, Anna Mikolon
– fortepian, **DUO SOPOT**

**21 września godz. 19.00 KONCERT SPECJALNY BOHATEROM I OFIAROM II WOJNY
ŚWIATOWEJ**

Chór „Pro Anima, Chór Kameralny „Ad Hoc” (przygotowanie Paweł Nodzak),
Maja Zaleńska – dyrygent, Klaudia Trzasko – sopran, Arkadiusz Wanat
– organy, Alicja Rumianowska – mezzosopran, Anna Sawicka – wiolonczela,
Ewa Naczk-Jankowska – fagot

Prowadzenie koncertów: Kamil Nehrebecka, Anna Sawicka, Jakub Kontz

WSTĘP WOLNY

Organizatorzy zastrzegają sobie możliwość zmian w programach!